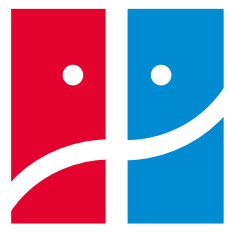

SOBOTA 7. 3. 2015 | 25 Kč | FACEBOOK: ZRCADLENÍ

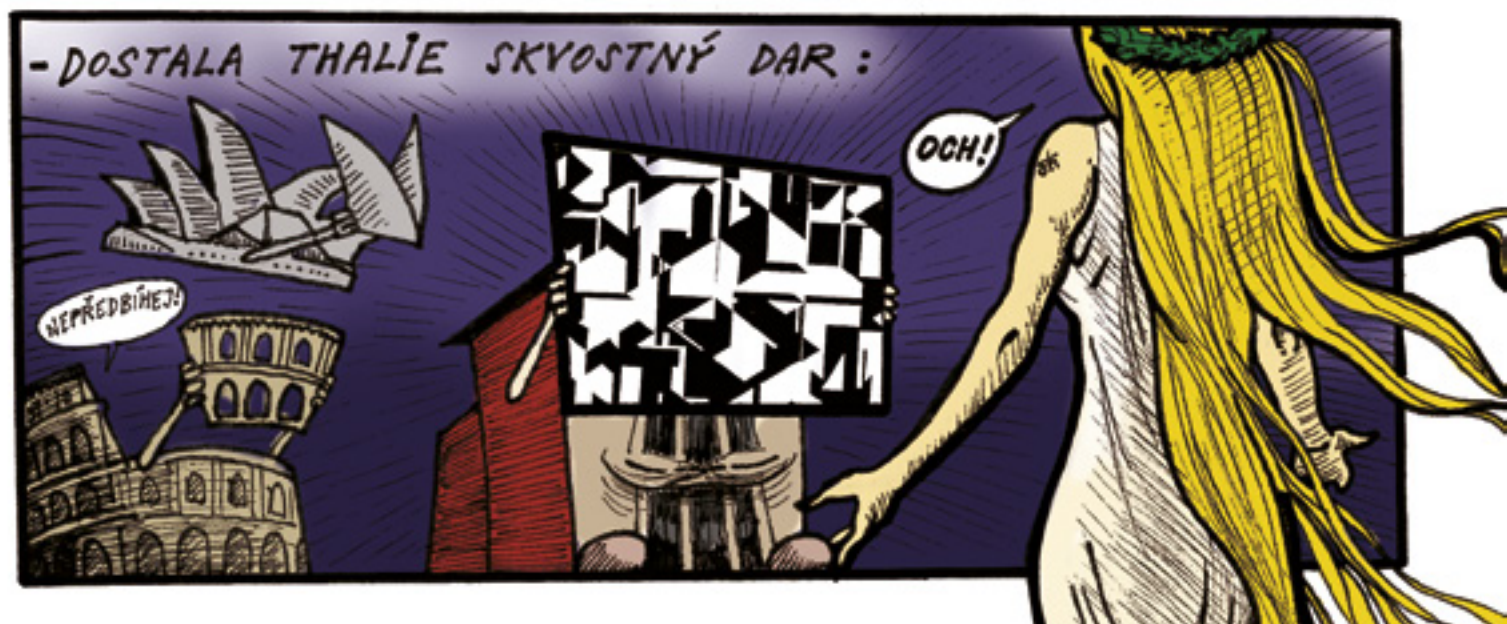
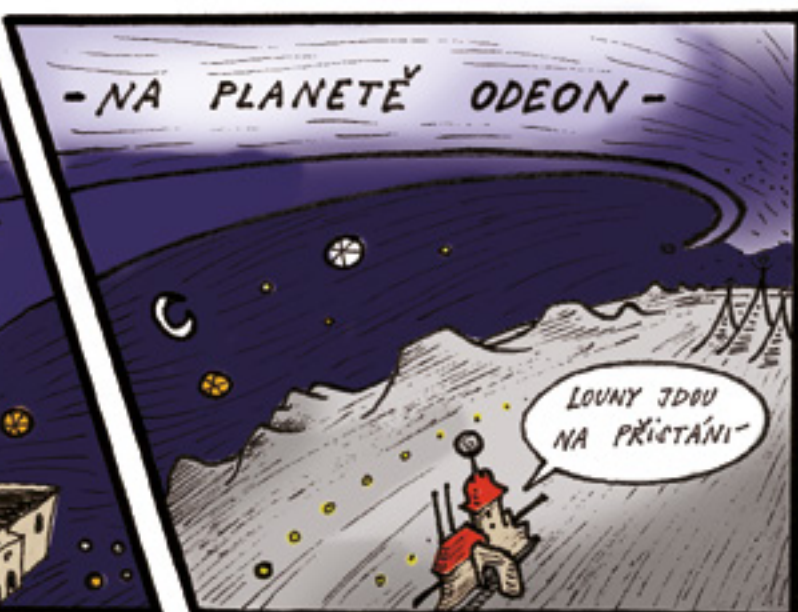
ZRCADLENÍ

LOUNSKÉHO DIVADLENÍ

TAJEMSTVÍ ZMÍZELÉ OPONY

VÝZKUMNÝ TÝM „LUNOV RAT“ OBJEVIL, KAM SE PODĚLA ZTRACENÁ OPONA ZDEŇKA SÝKORY.

I když k Vám z minulých ročníků píše spíše z postu sazeče a fotografa (tedy vlastně vůbec nepíše), kterým jsem vždy pro Zrcadlení byl, spadla mi do klína taková milá věc, a to zorganizování Zrcadlení. Je mi tedy ctí, že Vás mohu oslovit, přivítat a nakonec Vám i popřát příjemnou četbu jako šéfredaktor tohoto časopisu.

Ujal jsem se té pozice s nadšením již v lednu a oslovil ty, kteří se na vydání Zrcadlení podíleli již v minulých ročnících. V redakci se pohybují od roku 2008 a těší mě, že spousta kolegů kamarádů, kteří jsou v Zrcadlení zapojeni podobně dlouho, souhlasila a kývla na otázku, zda budou chtít psát do Zrcadlení i letos. Jsem rád, že se k osvěžování lounské kultury připojili i noví redaktori a lidé, kteří pomohli k vydání letošního Zrcadlení. Pravda, redakce nám stárne, a již se nejedná o studenty Gymnázia v Lounech, od toho jsme se věkem, a také na základě zkušeností s organizací z předminulých let, oprostili.

Myslím si, že Zrcadlení je již nedílnou součástí přehlídky amatérských divadelních souborů, Lounského Divadlení, a že se již zapsal do povědomí nejen návštěvníků festivalu, ale i herců, režisérů, porotců a organizátorů Divadlení, a tak tento ročník přinesl několik opravdu obrovských změn. Po loňském martyriu, kdy nám spadl obrovský klacek pod nohy (museli jsme totiž improvizovaně zřídit redakci jinde, než bylo původně dohodnuto), jsme se rozhodli letos vše otočit k lepšímu, tedy pozvednout úroveň tohoto plátku. V loňském roce bylo naše redakční zázemí v hudební zkušebně kapely Furt Rovně, která nám vzhledem k možnosti připojení na internet poskytla své prostory, avšak nevyhovovala, co se týče velikosti a také technického vybavení. Dříve bychom tam zařídili rozhlasovou stanici, než redakci časopisu. Nebo bychom mohli naše články vybubnovávat formou Morseovy abecedy. A jelikož na hudební zkušebně není tiskárna třeba, bylo Zrcadlení pokoutně tištěno na

malé domácí tiskárně, kterou přinesl kolega Vích. Jak jsme později zjistili, titulní strana obsahující fotografii po celé své ploše nám spotřebovala obrovské množství barvy, navíc její tisk trval opravdu ukrutně dlouho, proto jsme byli vzhledem ke spotřebě barvy a rychlosti této tiskárny nuceni z nedělního vydání Zrcadlení odstranit fotografie. Smutně vyhlížející výtisky jako by předznamenávaly konec vydávání Zrcadlení. Anebo ne? Ne. Naštěstí se opak stal pravdou, a já teď doufám, že se nejedná o smrtelný záchvů skomírajícího časopisu. Vypadá to, že ne, dodali jsme mu totiž energii potřebnou k tomu, aby jako bájný Fénix vstal z popela, především díky přípravám, které jsme pozvolna započali již v lednu tohoto roku. Po zkušenostech z loňských ročníků a patáliích s redakčním zázemím jsme nenechali nic náhodě. Oslovili jsme občanské sdružení Lunovrat, které nám pomohlo s organizací, a Městskou knihovnu Louny, která nám poskytla zázemí. A vida, vyplatilo se. V rukou držíte nové plnobarevné šestnáctistránkové vydání Zrcadlení. Nevzniklo by, kdybychom neoslovili sponzory, kteří nám výměnou za umístění jejich reklamy do Zrcadlení přispěli částkou, která nám pomůže pokrýt výdaje za tisk. Odměnou nám za to je čtenářova radost z našich článků, fotografií, a také ze zachování tradice.

Přeji Vám příjemné počtení!

JAN PETRŽILKA

ŠÉFREDAKTOR

OHLÉDNUTÍ

Z minulého ročníku 4

Jak se vám líbilo Jak se vám líbí jak se vám líbí? A co ostatní představení?

ROZHOVOR

Milena Syrovátková o novin- kách letošního ročníku 5

Nejen o novinkách letošního Divadlení si s jeho organizátorkou povídal Jan Petržilka.

PROFILY

Představení porotců 6

Kdo bude letos hodnotit představení vám představí Olga Knoflíčková.

RECENZE

Divadelní společnost Škrpál: Klíč 7

Litvínovští ochotníci pod hledáčkem Lenky Ondříčkové a Jana Žižky.

RECENZE

Divadelní klub Jirásek: Maratův Sade 10

Loňský vítěz Divadlení se svým představením v recenzi a rozhovorech Dagmar Kučerové a Vojtěcha Petžilký.

POZVÁNKA

Na co se těšit 13

Nahlédnutí do dalšího čísla Zrcadlení.

ZÁBAVA

Pro chytré hlavy 16

Vámi natolik oblíbené luštěnky.

REDAKCE

Šéfredaktor: Jan Petržilka

Redaktoři: Michala Ildika Benešová, Vratislav Filípek, Barbora Jermanová, Olga Knoflíčková, Dagmar Kučerová, Tereza Mračková, Lenka Ondříčková, Vojtěch Petržilka, Václav Vích, Kateřina Volánková, Jan Žižka

Fotografové: Olga Knoflíčková, Jan Petržilka

Grafická úprava a sazba: Jan Petržilka

Komiks: Spinotic

Korektorka: Romana Anna Novotná

Spolupracovníci: František Bartoň, Rostislav Glazer, Petr Theodor Pidrman, Martin Vojtěch

Navštivte nás na facebookové stránce Zrcadlení, kde najdete další fotografie a postřehy.

Z minulého ročníku

Loňským vítězem byl Divadelní klub Jirásek z České Lípy, to bezesporu. Herci hrají, i když zrovna nemluví, na pódiu se pořád něco děje. Divák nemá ani na vteřinu možnost přestat se bavit.

Představení *Jak se vám líbí* Jak se vám líbí? bylo z Divadlení nominováno na Divadelní Piknik Volyně, na kterém porotci rozhodovali o dalším postupu divadelních souborů na Jiráskův Hronov. V Lounech obdrželo jak hlavní cenu, tak cenu diváka. „Představení se nám podařilo! Hráli jsme s chutí a myslím, že i diváci se dobře bavili. Naším cílem byla nominace na Hronov, ale to se nám nepodařilo, takže úspěch se dostavil jen poloviční,“ vysvětlil Pavel Landovský, herec Divadelního klubu Jirásek. Na otázku, zda mají s tímto představením nějaké jiné zářezy, o kterých by se rád zmínil, odpověděl: „Vždy máme radost, když si můžeme Líbíčko zahrát, takže za zářez považuji to, že diváci naše představení chtějí. V březnu jedeme do Klášterce nad Ohří, a moc se těšíme!“ O představení Maratův Sade, které Divadelní klub Jirásek z České Lípy předvedl letos, můžete číst na straně 10.

Velký úspěch vloni též sklídilo představení *Ostře sledované vlaky* v podání divadelního souboru Klas Klášterec nad Ohří, který, stejně jako Divadelní klub Jirásek, obdržel doporučení na celostátní přehlídku ve Volyni. Kláštřečtí dokázali Hrabalovu novelu v dramatinizaci Václava Poldy, který tuto inscenaci režíroval a je též autorem jevištní scény, skvěle převést na jeviště. Diváci ocenili Mášín poodhalený zadek, porota zase Miroslava

Jiří Gottlieber a Pavel Landovský (zleva) z Divadelního klubu Jirásek z České Lípy ve hře *Jak se vám líbí* Jak se vám líbí?

Nyklíčka, kterého stálí návštěvníci Divadlení mohou znát, jelikož klášterecký divadelní soubor se této přehlídky účastní poměrně často. Nyklíček získal za postavu výpravčího Hubičky ocenění, čestné uznání pak připadlo jeho synovi Miroslavu Nyklíčkovu mladšímu za hlavní roli stydlivého Miloška.

Divadlo Exil Pardubice si vydobylo třetí místo na nominační listině na Divadelní Piknik Volyně. Po možná trochu diváky i porotou nepochopené inscenaci hry Na dotek, která se dotýkala sexuálního života dvou párů, jejichž jednotlivci se mezi sebou střídali tam a zase zpět, a pak zase zpět, jež předvedli v roce 2010, se pardubičtí vrátili na lounská divadelní prkna s hrou věnující se pouze milostnému trojúhelníku. A vy-

platilo se jim to. Ačkoli naše redakce lehce zaštourala v charakterech rolí, které postavy během představení měnily, jejich představení *A co láska?* sklídilo dvě ocenění pro hlavní role, čestné uznání jedné hlavní role a již výše zmíněné doporučení na celostátní přehlídku ve Volyni.

Dalším zúčastněným, ověřeným třemi čestnými uznáními, je Divadlo Navenek z Kadaně, které pobavilo lounské diváky také již mnohokrát. Minulý rok komediální hrou Montekovic Julie z pera Ephraima Kishona.

A poslední zmínka patří souboru Hynkovo hravé divadlo z Litoměřic, které se svou černou komedií Anny Sobotkové o životě po životě, Hřbitovní aktovky, obdrželo čestné uznání pro herce Jonáše Filipa.

Detail oblíbeného a bez dechu diváky očekávaného razítkování zadku z představení *Ostře sledované vlaky*.

Všichni tři účinkující herci v romantické komedii *A co láska?* divadla Exil Pardubice.

V představení Hynkovo Hravého Divadla olšanské hřbitovy ožily.

Milena Syrovátková

nejen o novinkách letošního ročníku

Milena Syrovátková, organizátorka Divadlení, pohovoříla o přehlídce. Co zajímavého můžeme očekávat? Jaký další kulturní program mimo divadelní představení může divák během Divadlení navštívit?

Jakých novinek se letos bude moci návštěvník Divadlení dočkat?

Lounské divadelní čeká 11. ročník a my se chováme velmi konzervativně. Diváci se stále mohou těšit na pěti představení, stále se snažíme o pestrost při výběru inscenací a stále se těšíme na pověstnou vstřícnost lounského diváka, který si přehlídku vzal za svou, a na poměry na amatérské scéně ji navštěvuje v hojném počtu. Zpestřením přehlídky bude vernisáž výstavy jednoho z nejoriginálnějších umělců současnosti, sochaře, malíře, ilustrátora, hudebníka a tanečníka Franiška Skály, která se uskuteční v Galerii města Loun v sobotu 7. března v 17.00 hodin. A vyhlášení výsledků v neděli v 11.00 hodin bude mít také svého hosta, Sbor březanských kastrátů bude recitovat a zpívat, až se bude divadlo zelenat.

Název Sbor březanských kastrátů zní natolik zajímavě, až by se jej mohl leckterý na uši citlivější čtenář zaleknout, můžeš nám tento soubor blíže představit?

Je pravda, že uši citlivějšího čtenáře by mohly zaznamenat v rámci Mezinárodního dne žen (vyhodnocení připadá na 8. března) jakési zaleknutí, ale máme je prověřené a není čeho se bát. Těleso vzniklo v hospodě Na Břežance již v roce 2003, působí převážně jako soubor recitační a zpívá své zhudebněné básně. V Galerii města Loun vystoupil SBK na křtu knihy Král kravat arara skorolounského rodáka Kostantina Biebla 22. ledna a sklídl ohromný úspěch. Musím říci, že členové Sboru působí velmi mužně, rozhodně nenaplnují představu kleštěnce vyvolanou četbou Wikipedie.

V kuolárech se proslychá, že prý bude vyhlášena soutěž o nové logo Divadlení. Můžeš nám, prosím, osvětlit, zda je to pravda, či jde o pouhou mystifikaci?

Milena Syrovátková divadlem žije, ve Vrchlického divadle pracuje a ve volném čase se věnuje kočírování divadelního souboru MHD Louny. (foto: Daniel Syrovátko)

Slovo mystifikace neznám, takže nevím zdali moje odpověď bude poplatná otázce. Na sociálních sítích se objevila hanlivá slova na adresu stávajícího loga divadlení. Neradi bychom působili zkostnatěle, takže se nebráníme žádným novým nápadům a přínosným myšlenkám.

Nechme se tedy překvapit. Přejděme k další otázce. Divadlení vstoupilo již do další dekády. Jak hodnotíš jeho posun v porovnání s prvními ročníky?

Posun? Tak na to je těžké odpovědět. My jsme se naučili dělat přehlídku a (klepu na dřevo) máloco nás dokáže zaskočit. Soubory si zvykly na náročnou porotu a přemilé hlediště, Louňané si zvykli chodit na „své“ oblíbence a atmosféru dokáží vytvořit i nováčkům. I Zrcadlení se posunulo od začátků s „malými“ gymnásky, kteří, když chtěli barevnou titulku, tak brali do rukou pastelky. Nezmyslelo však každoroční těšení se (pravda, již nejsme tak rozechvělí) a báječný pocit z toho, že když se dělá divadlo „ochotně“ (moje legrace se slovem „ochotníci“), tak vznikne takový magický prostor, ve kterém se jeviště i hlediště spojí.

Organizování festivalu není jednoduchá záležitost, zvláště, když vypadne soubor, jako se tomu letos v případě kladenského souboru Kladina stalo. Jak jste se s touto skutečností vypořádali?

Kladenský soubor se stejnou inscenací přihlásil i na jiné krajské postupové přehlídky, takže musel být dle propozic NIPOS ARTAMA z programu Lounského divadlení vyloučen, což nás velmi mrzí, navíc, když nás o tom informoval 4 dny před přehlídkou, kdy už jsou všechny soubory, které jsme nezařadili, zapsány na jiných oblastních kolech. To pak nastává celodenní a celonoční martyrium telefonátů a mejlů. Ale protože věřím, že vše se děje, tak se dít má, bylo naše úsilí úspěšné. Kadaňský režisér Jan Losenický oslovil kdysi kláštereckého herce Miroslava Nyklíčka a společně s ním dal dohromady soubor 2K PROJEKT, který nastudoval jedoaktovku Oldřicha Daňka Pařížský kat. Právě tuto hru jsme zařadili na sobotní dopoledne a moc se těšíme, protože rok 1310 v Paříži, templáři a scéna z obrovských šachových figurek, to nám vlastně přesně chybělo.

Děkuji za rozhovor.

Představení porotců

Aktéry Divadlení nejsou jen herci, režiséři, dramaturgové... a skvělá redakce Zrcadlení. Neméně důležité je i přísně sedící/soudící oko, k němuž náležíte jak vy – diváci, tak diskutující odborníci. Z pracovních důvodů sice musíme omluvit Prof. Jana Císaře, ovšem ve všem nalézáme to dobré, tudíž si vážíme letošní genderově vyvážené poroty:

PhDr. Milan Strotzer (předseda poroty)

Programová rada celostátní přehlídky (člen odborné rady NIPOS Artama)

Divadlu se věnuje celý život, již v mládí působil v Loutkovém divadélku, založil soubor Absolutní nedivadlo, jako vedoucí, autor, herec a režisér se angažoval v Malém nedivadelním studiu POAN, psal texty pro skupiny The Greens a Gradace, koncipoval a organizoval dlouhodobé kurzy (div. režie a herectví). Studoval na Lidové konzervatoři SKKS Praha v oboru divadelní režie, doktorát získal na katedře teorie kultury FF UK v Praze. Od února 1991 je odborným pracovníkem pro amatérské divadlo NIPOS-ARTAMA Praha, od 2011 pak vedoucím týmu Databáze českého amatérského divadla a redaktorem Místní kultury on-line.

Jaroslav Kodeš

(režisér Českého rozhlasu)

Studoval v Praze Pedagogickou fakultu Univerzity Karlovy a souběžně navštěvoval Lidovou konzervatoř, kde dva a půl roku intenzivně studoval divadelní režii. Po vysoké škole ho více než pedagogická práce vábilo divadlo. V rozhlasu začínal jako technický redaktor, k literatuře a rozhlasové činohře se dostal až poté, kdy do rozhlasu nastoupil podruhé, tedy v polovině 90. let. Dnes Jaroslava znají posluchači Českého Rozhlasu jako režiséra několika seriálů, pohádek, her pro děti a nesčetných dramatizací, čteb na pokračování, literárních pořadů či vzpomínek, jež zaznívají na vlnách Vltavy i Dvojky.

Romana Tůmová

(kostýmní výtvarnice Městského divadla v Mostě)

Narodila se do herecké rodiny herci Josefu Tůmovi a herečce Zdeně Vojnarové. Absolvovala Vysokou školu uměleckoprůmyslovou v Praze, obor oděvní návrhářství. Od roku 1978 dodnes působí v Městském divadle v Mostě, kde již v roce 1978 zahájila spolupráci svou absolventskou prací pro inscenaci Shakespearova Hamleta. Pro tamní jeviště vytvořila úctyhodný počet kolem dvou set kostýmních výprav, kromě Mostu působila také v pražských divadlech ABC a Jiřího Wolker, v brněnské Mahelově činohře a v divadlech v Liberci, Teplicích, Ústí nad Labem, Českém Těšíně, Plzni, Ostravě a Opavě.

Petra Kohutová

(dramaturg Karlovarského městského divadla)

Studovala Informační studia a knihovnictví na Střední knihovnické škole v Brně, dále pak divadelní dramaturgii na Janáčkově akademii múzických umění v Brně taktéž. Pozici dramaturga vykonávala téměř po celý profesní život: v Divadle Petra Bezruče v Ostravě, v Městském divadle v Karlových Varech, pomáhala v Městské knihovně Karlovy Vary, hostovala v KS Aréna, ve Slezském divadle Opava aj., působila rovněž jako knihovnice v Krajské knihovně v Karlových Varech či jako průvodkyně na hradě Loket, a to v jazyce českém, anglickém a ruském. V současné době třetím rokem spolupracuje s Činohrou Karlovarského městského divadla.

Divadelní společnost Škrpál: Klíč

Jedenácté Lounské divadlení zahájila Divadelní společnost Škrpál pocházející z Litvínova. Tato společnost vystoupila na přehlídce poprvé a představila se komedií s překvapivým koncem nesoucí název Klíč. Z této hry, která je autorskou tvorbou takřka celého ansámblu, jsem měl v hlavě smíšené pocity. Nicméně po několikaminutovém odpočinku a přemýšlení nad různými okamžiky jsem byl nucen konstatovat, že hra „Klíč“ se mi vlastně i zamlouvá.

Ohlasy na tuto hru nebyly jednoznačné. Jedna část diváků byla lehce rozhořčená, druhá část zase přívětivá. Jak už jsem napsal výše v úvodníku. Ze začátku jsem se přikláníl k první části diváků, tedy té rozhořčené, nicméně po rozhovoru s herci a pochopení pointy hry jsem změnil názor. Možná i proto jsem se zdržel hlasování.

Úvod si nebral s diváky servítky. Hned na první scéně bylo nastoupených všech sedm herců, kteří ve hře účinkovali. Neznámo kde, proč a kdy. Prostě jen „v bytě“. Avšak, jak později pravila porota, „i s tím se dá pracovat“.

Po prvních pár minutách byly zjevné rozdíly charakterů postav. Vášnivý fotbalový fanoušek Stano, stále nervózní kuřák a závislák na kofeinu Zbyněk, komunisticky smýšlející řidič autobusu Pavel, pubertální „barbie“ Sáša, ekologická extrémistka Patricie, pořádkumilovná vedoucí Lea a záhadná dívka žijící ve věčném světě nirvány.

Příběh samotné hry se začne dávat do pochodu už na samém začátku, kdy ze stínu vystoupí výše zmiňovaný Zbyněk. Ze sobeckosti křičí na své „spolubydlící“, že nutně potřebuje oheň, protože „když si alespoň jednou denně nedá svoje oblíbené kafe a cigárko, má celý den úplně pokažený“. Avšak v průběhu hry od této nervozity z neznámých důvodů ustoupí.

Po nějaké době mu Lea prozradí tajemství – zapalovače a sirky jsou zamčené ve skřínce, od níž má řidič Pavel klíč. Na základě této informace se Zbyněk spolčí s Leou. Ta však chce na oplátku od Zbyňka domluvu

Představení začalo schůzí všech rolí, tedy spolubydlících. Lea se s organizátorskou vervou snaží všechny donutit k nějaké disciplíně, avšak marně.

zbylým dvou pánům, tedy Pavlovi a Stanovi, aby více dodržovali čistotu a hygienu v bytě.

Příběh se zbytečně zamotá díky Stanovi, který se urazí po rozhovoru s Pavlem. Ten totiž pohaní Stanova oblíbeného fotbalistu. Ovšem proč se proti Pavlovi spikne záhadná dívka se Sášou kvůli klíči, zůstává záhadou. Jak můžete vidět, zápletka je opravdu ZAPLETENÁ.

Zhruba v polovině hry se příběh stává zcela chaotickým. Z neznámého důvodu,

možná jen ze zvědavosti nebo nudy, dokáže záhadná dívka přesvědčit zbytek dámského osazenstva o nutnosti udržení vnitřního klidu, což se daří pouze Patricii, a opustí od zájmu o klíč od skříňky. V tuto chvíli nastupuje nespočet minut nudných a nedodělaných skečů, které s příběhem nijak nesouvisí a jsou zcela zbytečné.

Nadchází noc. Všichni ulehnou a záhadná dívka a Patricie vedou intimní rozhovor

Komunista Pavel přednáší svým spolubydlícím o autobusu Karosa, oni u jeho výkladu usnou.

Komunista Pavel má problémy s komárem (jak vtipné, že? pozn. red.), zatímco Zbyněk stále shání zapalovač.

Barcelona! Barcelona! Barcelona! Fotbalista Stano má toho španělského týmu plnou hlavu.

Založení spolku Společenstvo cigarety. Zbyněk zjistil, že má kuřáckého spřízněnce.

Stano se nejistě pokouší svádět Sášu. Ona se však jejímu dopisu psaném stylem žáka páté třídy pouze uchychtne.

Zbyněk sice Sášu nesvádí, avšak ta by se ráda nechala fotografovat.

o opilém chlapci, který by v této hře ani neměl co dělat. Scéna se poté přenáší na „pánské ležení“, kde si Pavel stěžuje na otravného komára poletujícího kolem. Zde nastává asi tak druhá vtipná a zábavná scéna, kdy všichni tři pánové, tedy Pavel, Zbyněk a Stano vstanou a snaží se „ulovit“ obtížný hmyz. Stano vyjde se zapalovačem a nápadem komára upálit. V tu chvíli se Zbyněk, který se celou dobu pídil po zapalovači, začne vyptávat, kde Stano vlastně zapalovač vzal, načež se dozví, že klíč byl uložen ve skříňce vedle uzamčené.

Dále následuje mnoho dalších nudných

a nicneříkajících okamžiků a nedodělaných scén doprovázených neustálým zhasínáním a rozsvěcením světel.

Celý děj končí jednou velkou „ránou“, kdy se vysvětlí Pavlova averze vůči komárům. Při cestě do Bibione ho v noci rušil komár a díky nedostatku spánku usnul řidič za volantem a naboural, čímž sebe a všechny cestující zabil. Tím se vysvětluje nelogické umístění tak rozdílných figur do jedné místnosti.

Kdybych měl vše shrnout do nějakého smysluplného závěru. Jak už jsem se zmiňoval, hra se mi DOCELA líbila, ale našlo se

mnoho nedostatků, které byly ale potlačeny několika vtipnými scénami. Avšak stále vyvstává otázka, která padla i při následném hodnocení poroty. Proč všechny postavy, které byly tak zaujaté svými koníčky, opouštěly od svých zájmů? Jak ale stručně řekla Jana Loosová, je co opravovat a bude se na tom dále pracovat.

HODNOCENÍ POROTY

Porotu 11. Lounského divadlení tvoří: PhDr. Miroslav Strotzer, Romana Tůmová, Petra Kohutová a Mgr. Jaroslav Kodeš. Porota zhodnotila první představení „Lounského divadlení“ – divadelní hru „Klíč“ litvínovského souboru Škrpál.

PhDr. Milan Strotzer

„Na začátku divadelní hry jsou postavy vykresleny, ale divák si klade otázky typu: Proč ten kuřák z toho ‚bytu‘ prostě jen neodejde ven a neobstará si tedy chybějící oheň? Linie příběhu se pomalu, ale jistě divákovi vytrácí. Kladně bych hodnotil sérii tzv. stříhů, aby divák nemusel vyslechnout nezábavné vyprávění např. o technických vlastnostech dopravního prostředku. Po scéně nad spícím řidičem se diváci v příběhu trochu ztrácí a příběh uniká do ztracena. Při závěrečné scéně se divákovi konečně osvětluje pointa příběhu. V celé hře ale chybí nit, která by diváka vedla. Popravdě řečeno se o tom na konci nechce ani moc

přemýšlet. Je to možná tím, že se něco začne a nepracuje se s tím dál. Výraz herců není příliš přesvědčivý, i když náznaky tam jsou – jako např. postava fotbalisty. Některé vtipy se povedly, ale některé tzv. padají pod stůl. Pointa je dle mého názoru nevhodně až téměř před koncem hry, divák, kterého to nebaví, nebude čekat téměř padesát minut na závěr. Jevištně se toho ve hře příliš neděje a roztáhnout tuto hru na padesát minut není příliš šťastné. Jsou tam opravdu sekvence, kde se nic neděje.“

Romana Tůmová

„Jako divák jsem si myslela, že se hra odehrává v nebi a jako scénograf vlastně ani k tomu nemám co říct. Ty ‚štokrлата‘ tam prakticky využity nebyly a nefungovaly, ani prostorově to nebylo moc šťastně vyřešeno. Děj byl nabourán častým rozsvěcením a zhasínáním. Někdy vhodně, někdy nevhodně. Hru rozklíčuji během deseti minut a pak mě to do závěrečné scény vlastně ani nebaví, do té doby než přijde závěrečná ‚facka‘.“

Petra Kohutová

„Bohužel každá postava je charakterizována jedním slovem, jedna je o cigaretě, jedna o fotbalu atd., ale nevznikají mezi

nimi žádné vztahy. Všechny fóry jsou jen slovní. Na rozdíl od kolegů si nemyslím, že je na škodu, že na začátku nevíme, kde jsme, s tím se dá pořád pracovat. Ale opravdu pracovat, ne předložit divákovi jako fakt. Chvilí jsme si s kolegou říkali, jestli to nezačíná v nějaké ‚vile‘ respektive v nějaké reality show. Promiňte, ale nejzajímavější pro mě byla situace ‚komár‘. Něco se tam dělo a bylo to mírně napínavé. Bylo by vhodné dát váš text přečíst ještě třetímu člověku.“

Mgr. Jaroslav Kodeš

„Chtělo by to jednání – např. kuřák, kdyby přinášel sem a tam nervozitu. Mezi postavami by bylo zapotřebí, aby vzniklo nějaké jiskření mezi postavami, že spolu třeba spolucítí, ale takhle jdou ty repličky jedna ve stejném rytmu a na padesát minut je to hrozně zdlouhavé, bojím se říct i to slovo – nudné. Fórek na konci, to je vlastně jen vtip, který něco málo ozřejmí, ale o čem to vlastně bylo, nám nic moc dalšího nepoví. Není to příliš zajímavé představení, je mi líto, že to musím takhle říct.“

ROZHOVOR S VÁCLAVEM DANEŠEM

Kdo režíroval hru Klíč?

Vlastně všichni. Je to autorská hra a každý tam má svoji část, do které mluvil. Dohromady to sepsal Adam Chrenka, ale režie jako taková probíhala pod taktovkou všech.

Co vás vedlo k napsání této hry?

Vedoucí souboru Jana Loosová studuje na DAMU dramaturgii a píše diplomovou práci o tom, jak pracovat s amatérskými soubory. Vzniknul nápad napsat autorskou hru, kde každý z nás napsal charakteristiku postavy, kterou by chtěl hrát. Měla být, řekněme nějakým opakem toho, čím jsme v normálním životě. Každý napsal životopis své vlastní postavy a odeslal to scénáristovi, který to nějak sepsal.

Jak dlouho trvalo dát vše dohromady?

To trvalo dlouho. Nápad na tuto hru vzniknul někdy v červnu 2013. V srpnu 2013 jsme odevzdávali životopisy a charakteristiky svých postav. Tady v Lounech se již hrály hotové úryvky v rámci přehlídky „Dividlo“, přehlídky při Základní umělecké škole v Lounech. A premiéra celé hry „Klíč“ byla v listopadu 2014 v Litvínově. Před týdnem jsme hru v Litvínově hráli znovu.

Kde ještě jinde působíte, jezdíte po Ústeckém kraji nebo i jinam?

Víceméně nikam jinam nejezdíme než sem do Loun. To je asi tím, že je ten soubor tak členitý. Spousta z nás nebydlí stabilně v Litvínově, někteří ještě studují a někteří už mají dostudováno. V té hře je nás sedm a někdy to dá práci poskládat všech sedm lidí. Takže buď hrajeme tady nebo doma, ale to se může změnit.

Duchovní seance dívek, při které se více rozčílily, než uklidnily. Lea se nedokázala vzdát myšlenek na úklid, Sášu zase svědčely štípance komárů. *Myšleno nepříjemného hmyzu, ne komunistů (pozn. red.)*

Jak dlouho působíš v souboru Škrpál?

Od roku 2012.

Svoji postavu sis tedy napsal sám?

Napsal jsem si charakteristiku svojí postavy, kdo mám být, kolik mi zhruba je let, jaké mám charakteristické vlastnosti, co mě baví a nebaví atd. Ten příběh jako takový vymýšlel Adam Chrenka.

Tipuji, že nemáš rád fotbal?

Úplně to není můj favorit, založením jsem „basketák“. Fotbalisty nemám úplně rád, ale mě tam na tom lákala ta energie těch fanoušků. Zapálení takových těch „srdcařů“.

Myslíš si, že vaše hra bude úspěšná?

Myslím si, že tato hra má velký potenciál. Ve chvíli, kdy si ta hra tzv. „sedne“ reprízováním a až si to tak jako odehrajeme, tak ta kolečka budou zapadat automaticky. Dneska, nevím, jak to postřehl divák, někde se kolečko zašmodrchlo, někde ne, ale pro diváka, jak jsem zaznamenal, to zase až takový problém nebyl. Někdy to přešel, někdy jsem cítil z toho hlediště tu odezvu. Ale závěrem si myslím, že to má velký potenciál.

Děkujeme za rozhovor.

OBSAZENÍ

Režie: Adam Chrenka, Jana Loosová

Scénář: Adam Chrenka

Dramatizace: Jana Loosová

Světla, zvuk: Jiří Loos

Hrají: Václav Daneš, Iva Freieslebenová, Klára Pecová, David Gabriš, Jan Šimon, Andrea Raušová, Dominika Lentárová

Divadelní klub Jirásek: Maratův Sade

Českolipský Divadelní klub Jirásek se v roli terapeuta pouští do nejintimnějších hlubin lidské sexuality, která je však druhotná. Důležitější je svoboda člověka, život bez zábran a morálních mantinelů zahánějících jedince do osobní nesvobody. Revoluce jako legitimní prostředek ke změně nemusí být přijímán všemi jedinci.

Svižná inscenace zkušeného souboru a pod výborným režijním vedením Václava Klapky nenechá diváky v klidu.

Hned na začátku je jasné, že má divák k dispozici průvodce. Ředitel blázince, ve kterém se příběh odehrává, na začátku sděluje divákovi, o čem (a proč) se bude hrát. Postava ředitele posouvá děj v pravidelných vstupech, inscenace se tak stává srozumitelnou i pro nepoučeného diváka. Příběh je v podstatě jednoduchý - v blázinci nacvičují chovanci a ošetřovatelé hru o zavraždění Marata. Ředitel hře fandí, ovšem jen do té míry, pokud ji má pod kontrolou. Hru režisruje markýz de Sade, sexuální deviant a násilník. Nejdříve do děje příliš nezasahuje, projeví se až později, v průběhu hry a svými často perverzními, až nihilistickými názory se konfrontuje s Maratem a jeho vírou v revoluci a změnu. Soubor v blázinci má svého průvodce ve vyvolávači, který do hry pravidelně vstupuje a umravňuje chovance, pokud se situace začne vymykat kontrole. Průvodce si sice uvědomuje, že je součástí establishmentu, ale straní postavám bláznů - klaunů, kteří nastavují zrcadlo společnosti prostřednictvím zdánlivě chaotických výstupů a deklamovaných asociací, v nichž se objevují i citace známých děl z divadelní historie a dochází i na onu hamletovskou otázku bytí či nebytí. I to je jedno ze základních témat, které vyvrcholí na samém konci hry: Po Maratově zavraždění Sade, nyní již definitivně smyslů zbavený, opakuje dokola: „Ty jsi živý, já jsem mrtvý.“ Markýze totiž lze chápat jako produkt samotného Marata - jeden bez druhého nemůže existovat, jelikož jde právě o střet jejich názorů. Důležitými

Štěpán Kňákal jako Duperet a Tereza Lačná v roli Cordayové.

postavami jsou samozřejmě i ošetřovatelé, představující jakousi represivní složku, byť i oni jsou součástí markýzovy hry. Je to vlastně divadlo v divadle na divadle. I umístění postavy ředitele do publika umožní divákovi být součástí děje ještě o něco více. Ředitel je především přímočarým, od začátku jasným charakterem, majícím v ruce všechny trumfy - jen on může hru povolit, nebo zakázat. Z chovanců ústavu je třeba zmínit

i postavy Dupereta a Cordayové. Duperet je bývalým milencem Cordayové, která je ovšem zahleděná do Marata a vidí v něm někoho, kdo by mohl dát jejímu životu smysl. A je to také ona, kdo jej nakonec zavraždí.

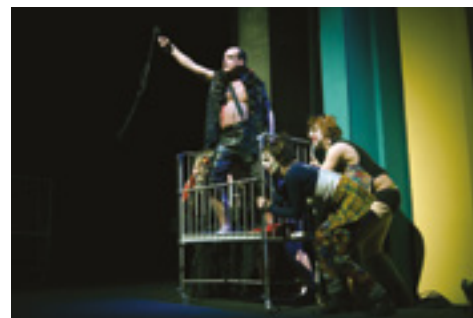
Téma svobody, lásky, pomsty, sobectví, idealismu o lepším světě, vztahu k Bohu, odpuštění... o tom všem se hraje. Paralela mezi tehdy a teď je čitelná po celou dobu inscenace. Především se ale hra snaží uká

Blázni se radují a blázní. Lidé se radují a blázní. Představovali blázni obyčejné lidi, nebo opravdové blázny?

J. P. Marat v podání Františka Zborníka a Simona v podání Vladimíry Zborníkové.

Markýz de Sade zase do lesa 'de.

zat, jak se lidstvo v průběhu historie nemění a stále nám vládne sobectví a chamtivost. Na časovém umístění děje až tolik nezáleží, hra klade otázky, jež můžou být poplatné jakékoli době.

Laciná a popisná sdělení se objevují jen zřídka. Jen v náznacích se hrají erotické scény, nic vulgárního a přehnaného. Snad jen jeden ze Sadeho monologů mohl vzbudit pohoršení u starší generace.

Scénické prvky účelně vytvářejí prostředí, ve kterém se příběh odehrává. Jednoduché a promyšlené využití nemocničních postelí, posuvné postranice umožňují rychle a variabilně měnit situaci. Líčení a kostýmy na první pohled přehnané, avšak velmi rychle a přesně působící. Snad jen zbytečné je použití

„krosek“ na nohou ošetřovatelů. Prvek, který má být pravděpodobně symbolem dneška, ale dnes už se také nenosí...

Černá a bílá jako symbol dobra a zla, ale také smrti a nevinnosti. Ovšem hra nakonec ukazuje, že ve skutečnosti není nic jen černé nebo bílé, na životní situace je třeba se dívat z různých úhlů. Nic není absolutní zlo, ani absolutní dobro. Kostýmy korespondují s tématem, i když jsou na první pohled příliš výrazné. Občasné kabaretní prvky účelně dokreslují děj, hororové prostředí a výrazy herců jsou dokonale zvládnuté.

Vyvážené herecké výkony přispívají k uvěřitelnosti postav. Většina souboru je dobře jazykově vybavena, řemeslně a s lehkostí zvládá soubor většinu situací, pro di-

váka zde není rozdíl mezi profesionálním a neprofesionálním souborem. Dialogy i monology jsou přesné, vypovídající.

Inscenace neztrácí po celou dobu na tempu, výběr a využití hudby je výborné, jako by vlastně vůbec nezněla a při tom hraje v každé situaci, kdy je použita. Často zazní i zpěv.

Témata jsou divákovi přinášena jasně, čitelně, ale ne prvoplánově. Soubor odvedl výbornou profesionální práci, k vyzdvihnutí jsou především herecké výkony Pavla Landovského v roli markýze a Františka Zborníka v roli Marata.

Scéna hry Maratův Sade často zacházela až do šílené monumentálnosti.

František Zborník jako J. P. Marat těsně před zavražděním.

Jiří Gottlieber v roli jednoho z chovanců ústavu pro duševně choré.

HODNOCENÍ POROTY

Porota se jednomyslně shodla, že inscenace byla zajímavá a ambiciózní. Ocenila invenci a nápaditost a neváhala představení označit jako profesionální. Presentované obrazy a metafory daly divákům možnost, aby si mnoho věcí domýšleli. Emotivní náboj umožnil přítomné doslova strhnout a pohltnout. Oceněno bylo především scénické řešení a kostýmy. Pozornost přitáhla i práce se světlem, které bylo společně s nemocničními postelemi jedinou dekorací scény. Pozornosti se dostalo především výkonu Pavla Landovského, známého z komických rolí, ale tentokrát dokázal, že zahraje i váž-

nou roli. Jen ředitel ústavu byl označen jako příliš prvoplánový, ale bylo přihlédnuto i k tomu, že šlo o záměr. Porotci se shodli i na tom, že toto představení nebylo na první zhlédnutí. Děj byl velmi obsáhlý a nabízel mnoho situací k zamyšlení. To i proto, že postavy sice vycházely z historických reálií, ale komentovaly dění v současné společnosti a prezentovaly témata dosti kontroverzní. Došlo i na srovnání s původní hrou německého autora Petera Weisse se sáhodlouhým názvem Pronásledování a zavraždění Jeana Paula Marata provedené divadelním souborem blázince v Charentonu za řízení markýze de Sade. Z původní hry totiž zůstalo pouze torzo, které režisér Václav Klapka

obalil vlastními úvahami nad dnešní společností a dobou. Původní hra je umístěna na počátek 19. století, což divákovi umožní určitý odstup, v Klapkově verzi se ovšem i divák sám může konfrontovat s děním ve společnosti. Dotkl se tak určitých univerzálních myšlenek, které platí pro jakoukoli dobu. Sám Klapka poté přiznal, že po komediích, jimiž soubor proslul, chtěli udělat něco závažnějšího, ale také optimistického a vyjádřit, co si o dnešní době myslí. A to často absurdními, až surrealistickými prostředky. Nakonec i on sám byl překvapen, co všechno porotci a přítomní diváci ve hře nacházeli. Což jen dokazuje, že tato hra má šanci na úspěch.

CO ŘEKLI DIVÁCI?

Diváčka Marcela L., 59 let

Jak se vám líbilo představení?

Moc ne, hrozně křičeli, nevím, jaký to má význam... Něco jsem pochopila, některé scény mi přišly zbytečné.

Diváčka Kateřina, 38 let

S jakým dojmem odcházíte?

Byla to bomba, úplně skvělé představení, doufám, že vyhrajou...

Diváci studenti Třetího věku - literární seminář, 65 let věku + (Milan Z., Antonín R., Věra R., Libuše H., Alena H., Marie L., Zdena Ch.)

Co říkáte na představení?

Bála jsem se, že to bude vulgární, nebylo, to je dobře... Vůbec se mi to nelíbilo, vůbec nerozumím, proč to hráli v blázinci... Mně se to líbilo, fakt skvělý... Musím uznat, že to jsou profíci, hráli výborně... Našla jsem v tom témata platná pro dnešek, je to pořád stejný, nic se nemění... Jsem ráda, že jsem to viděla...

ROZHOVOR S PAVLEM LANDOVSKÝM

Jaké jsou Vaše bezprostřední dojmy z představení?

Dojmy jsou pozitivní. Já jsem si třeba nebyl jistý svým výkonem, jestli jsem moc nedeklamoval, nebo jestli to nebylo moc nebo málo. Diváci byli skvělí, a když potom slyšíte, že o tom lidi přemýšlí, o té hře, která opravdu není jednoduchá, tak je znát, že je to zasáhlo a to je dobře.

Jak se Vám hrála role markýze de Sade?

Padouch se hraje vždycky lépe, to určitě. Ale samozřejmě to bylo pod vedením Václava Klapky, který mě k tomu dostal. Já snad ani z poloviny nejsem takový, jako Sade. Ale hraje se mi to prostě nádherně. Cokoli, na co si vzpomenete, co se Vám stalo například včera, se může v této roli nějak odrazit.

A já si právě říkám, že ono i prostředí blázince umožňuje ledacos přehnat, zveličit. Líbily se mi momenty, kdy jste osazenstvo vyloženě dirigoval.

To vznikalo na zkouškách. My jsme si říkali, že Sade do děje moc nezasahuje. Protože je režisér, tak by měl zasahovat, když se mu něco líbí, nebo nelíbí. Povzbuzovat ty své pochopy, což jsou právě ti klauni. On je vede, říká jim, co a jak má být a oni jsou v podstatě vojsko proti Maratovi.

Je ve hře nějaký prostor pro improvizaci?

To ne, držíme se striktně textu, protože je těžké a je důležitý, nosný.

Oceňuji, že jste nedělali pauzu. Přestože má hra téměř hodinu a půl, tak díky ději, který je doslova napěchovaný obrazy a textem, se to nakonec ani nezdá.

Samozřejmě. Je tam určitý pocit, boj,

Pavel Landovský v roli Markýze de Sade (vpravo) se již loni ukázal na Divadlení v komedii Divadelního Klubu Jirásek z České Lípy, Jak se vám líbí Jak se vám líbí?

který nikdy neustává.

zrovna padoucha.

Jak dlouho jste hru připravovali?

Začali jsme loni v dubnu, s přestávkami se zkoušelo přes léto. Naplno pak od září a 16. ledna jsme měli premiéru.

Máte nějaký oblíbený moment ve hře?

Já miluju ty obrazy, to, co jsme s těmi postelemi udělali, například ta pyramida. To, že máme jen ty postele a světla. Tím je to dané – divák přišel na divadlo do blázince. Samozřejmě jsme měli obavy, jak to vlastně diváci přijmou. V této době hrát takový typ divadla je těžké. Každý máme své problémy a ne každý chce takové věci vidět i na divadle. Člověk si rád odpočine. Já mám rád komedie, ale nakonec jsem rád, že i porota ocenila, že zahrají i jiný typ, třeba

Děkuji za rozhovor.

Herci Divadelního Klubu Jirásek předvedli výkon srovnatelný s profesionálními soubory.

OBSAZENÍ

Režie: Václav Klapka

Scénografie: Renata Grolmusová, Václav Klapka

Kostýmy: Renata Grolmusová

Hudba: David Mašek

Světla: Jiří Živornický

Grafické návrhy: Atila Vörös

Hrají: František Zborník, Pavel Landovský, Tereza Lačná, Vladimíra Zborníková, Štěpán Kňákal, Karel Bělohubý, Miki Vik, Dita Krčmářová, Radka Jechová, Jiří Gottlieber, Jiří Kratochvíl, Lucie Benátová, Kristýna Slapničková, Kristýna Brožová, Jiří Pilský

Na co se těšit?

SOBOTA 7. 3. 2015

Také jste si všimli oné příjemné atmosféry, jež v prostorách divadla panuje? Jak se člověk octne v odlišném světě ještě předtím, než ho do jiného dění vnesou samotná představení? K libým pocitům jistě přidává ta skutečnost, že vás již ve foyer divadla oslňují meditativní fotografie z cyklu MANDALY od Pavla Micky. V předsálí je pak možnost zhlédnout kresby, asambláže, koláže a další výtvarné techniky, které nás lákají svou originalitou a jsou součástí výstavy Pavla Zajíčka – Struktury času. Nenajdeme zde jen díla z dob Zajíčkovy švédského exilu (1980-84), ale i obrazy z poslední doby či ze soukromých sbírek, které dosud nebyly vystaveny. Dernisáž se bude konat ve středu 29. dubna v 19.00 společně s koncertem známého souboru DG 307.

Jak krásné je, že se můžeme s takto obohacenou myslí odebrat do míst, kde se v 11.00 octneme v roce 1310 v Paříži, a to s hrou Pařížský kat, kterou si pro nás připravil 2K projekt (Kadaň + Klášterec). Hra vytvořená podle televizního scénáře Oldřicha Daňka režisérem Janem Losenickým vypráví o dni před popravou 54 templářů a návštěvě tehdejšího francouzského panovníka Filipa IV. Sličného s jeho královského rádce Viléma z Nogaretu. Král před několika lety vyhnal z Francie všechny Židy. Vydejme se porozumět tomu, jak těžké je hledat obhájce a jeho naději na spravedlnost. V 15.00 hodin pak uvidíme Divadlo Navenek Kadaň s hrou Osm žen od Roberta Thomase, slibující spojení komedie s napětím. Hru jste mohli zhlédnout v dobách minulých, jelikož ji kadaňští ochotníci měli v repertoáru už v roce 1972 a též byla zfilmována francouzskou produkcí.

Až se rozloučíme s osmi ženami podezřelých z vraždy, vydáme se v 17.00 do Galerie města Loun na vernisáž výstavy Františka Skály Podlesee. Tento známý český sochař, malíř, ilustrátor dětských knih, hudebník a tanečník zakoupil v polovině osmdesátých let rozpadlý statek v oblasti nedaleko Loun, které se přezdívaly Podlesí. Od těch dob, obklopen rodinou, okouzlen tamní krajinou, tvoří pohádkové ilustrace, uhlové kresby lesních roklí, grafické práce, fotografické cykly, především však rozměrné plastiky, jejichž základním materiálem je dřevo. Výstavu je možné navštívit do 23. května 2015. Reportáž, fotografie a rozhovor s Františkem Skálou nabídne zítřejší Zrcadlení.

Sbor Břežanských kastrátů v čele s Janem Pelcem dříve působil spíše jako recitační soubor, v posledních letech však disponuje zhudebněnými básněmi či vlastní tvorbou.

Jako závěrečné představení si pro nás na 19.00 připravilo TMA divadlo Terezín bláznivou komedii Peklo v hotelu Westminster aneb Dva do jedné v režii Evy Andělové. Užijeme si divadelní komedii o tom, že ani jako člen vlády nemáte privilegia začít si něco s vdanou sekretářkou. Volba hotelu, kde se nachází vaše manželka a čínská obsluha, které zrovna moc nerozumíte, je hotovou katastrofou.

Vytrvalým a zvědavým divákům doporučujeme celou sobotu završit návštěvou hodnotné diskuse porotců s herci po posledním představení. Debata se bude konat v sále a minulé ročníky napovídají, že bude zajisté vášnivá.

NEDELE 8. 3. 2015

A co nás čeká zítra? Zítra to bude zdarma a bude to velkolepé! V Zrcadlení vyjde prvotřídní rozhovor s Vladimírem Drápačem, v divadle proběhne v 11 hodin slavnostní vyhlášení výsledků přehlídky a o hudební vystoupení se postará Sbor brežanských kastrátů, vymyšlený spisovatelem Janem Pelcem v roce 2003 původně jako jednorázové těleso a ojedinělý výstup. Po měsíci se pak tento sbor dočkal prvního vystoupení v pražském klubu Vagon na tehdejších „čtyřadvaceti“ nakladatele Lubora Mati, kde za doprovodu kapely „Mateřídouška a vřes“ zapěl nezapomenutelný normalizač-

ní hit Víti Vávry „Holka s citrónovou šálou“. Velký úspěch tomu chtěl, že ještě dnes můžeme recitace a zhudebněné básně (i vlastní tvorby) slyšet v různých klubech, ale také na festivalech, jako například na Trutnově, Zeleném tulipánu, Magorově Vydří atd. a dokonce z cédéčka s názvem Lublaňská, které vyšlo v roce 2014.

Je možné, že i v pondělí bude pár nadšenců pátrat temným divadlem po dalším vydání Zrcadlení, zatímco my? My si tou dobou budeme hověť v naprostém nicnedělání tak, jak se na správnou lumpenkavárnu sluší a patří.

Správně tušíte, že nám to nedá a na www.facebook.com/zrcadleni přidáme fotografie z neděle.

Výtvarník František Skála představí svou výstavu Podlesee.

WIT servis

CZC.CZ

partner

rozumíme vám i elektronice

- ❑ Počítače, elektronika, servis a prodej
- ❑ Tisk, kopírování, laminace, vazba
- ❑ Elektronické cigarety a příslušenství
- ❑ Tisk fotografií, vizitky, výroba razítek
- ❑ Grafické návrhy a práce

FOTOLAB.cz Mírové náměstí 128, Louny, tel.: 736 538 325

MINIGOLF LOUNY

Místo, kde najdeš přátele...

HUSOVA 606, LOUNY
tel./fax: 415 652 433

otevřeno:
pondělí až pátek:
8,00 - 12,00 a 12,30 - 17,00
sobota: 8,00 - 11,00

BARVY • LAKY

TAPETY • STROPNICE

- široký sortiment
- míchání barev včetně autolaků
- doplňkový sortiment
- dárkové zboží
- obrazy

www.pavlik-barvy.cz

POPROKAN
ŠKOLNÍ A KANCELÁŘSKÉ POTŘEBY

www.poprokan.cz

Velkoobchod školních a kancelářských potřeb. Samostatné oddělení Služba pro školy po celý rok. Nabízíme široký sortiment školních a kancelářských potřeb, učebnice a pracovní sešity, drogerii, úklidové prostředky, obalový materiál, spotřební materiál pro tiskárny a kopírovací stroje, školní a kancelářský nábytek, tabule a vitríny, učební pomůcky, aj. Poskytujeme náhradní plnění.

POPROKAN, s.r.o.

Ulice : Václava Majera 2669

Město : Louny

Telefon: 415 652 191

Fax: 415 653 636

E-mail : kinstova@poprokan.cz

LARDON.CZ

SPECIALISTA NA POTISK TRIČEK

☎ 720 360 094

🌐 www.lardon.cz

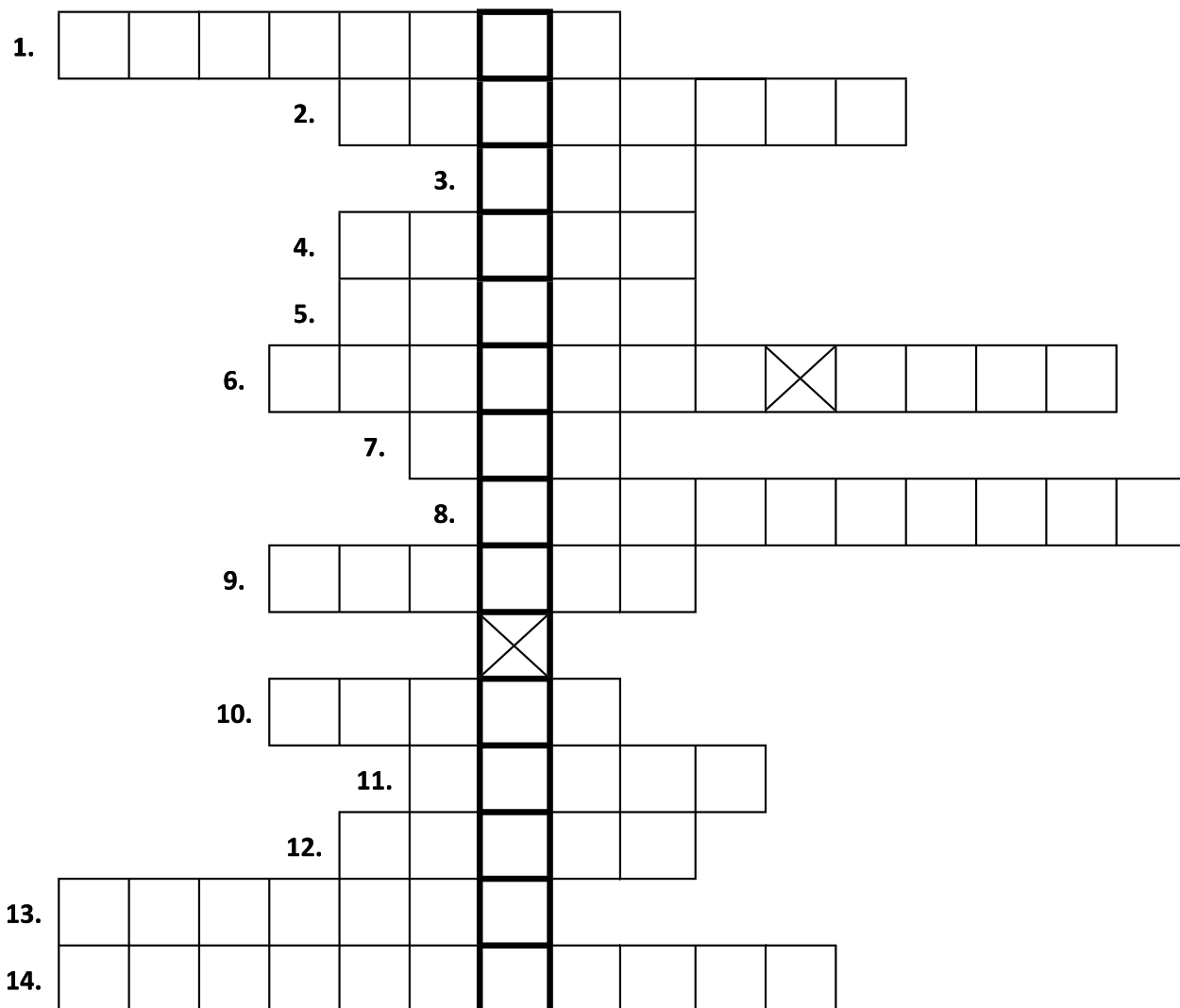
📌 Monsieur Lardon

📍 Ústí nad Labem, Vaníčkova 1318/25

Pro chytré hlavy

1. Příjmení předsedy poroty. **2.** Městu Louny dominuje chrám sv. ...? **3.** Kolik žen je v názvu inscenace, s níž na letošní Divadlení přijelo Divadlo Navenek Kadaň? **4.** Jeden z oblíbených porotců se z letošního Divadlení musel omluvit. Který? **5.** Křestní jméno porotkyně Kohutové. **6.** Jaký je název inscenace, se kterou letos přijel DK Jirásek? **7.** Peklo v hotelu Westminster aneb kolik do jedné? **8.** Hostem Divadlení je Sbor ... kastrátů. **9.** Představení, které se porotcům opravdu zalíbí, má šanci dostat se na národní přehlídku do ... **10.** Křestní jméno moderátorky. **11.** Kdo z porotců je režisérem Českého rozhlasu? **12.** Ve kterém městě probíhá už po jedenácté Divadlení? **13.** Odkud přijelo divadlo TMA? **14.** Zakleté slovíčko, které vyjadřuje, jestli inscenace „šlapala“ nebo „se vlekla“.

**MĚSTSKÁ
KNIHOVNA
LOUNY**

